

Ἀσπροούλλιακας ἐπίθ. Ἦπ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. οὐλλίακας ὡς καὶ κοῦφοῦλλιακας, στραβούλλιακας.

Ὁ ἀποκλίνων πρὸς τὸ λευκὸν χρῶμα, ὁ ὑπόλευκος, ἰδίως ἐπὶ μελάνης ἐνθ' ἄν. Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπροουλλιάρικος 1.

Ἀσπροουλλιάρικος ἐπίθ. Ζάκ. Ἦπ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Βλάστ. Καταφύγ. κ.ά.) Μεγίστ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. — Γ' Ξενοπ. Τρίμορφ. γυν. 39 ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 453 — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ' Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀσπροουλλιάρικους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσπροουλλιάρ' κους Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀσπροουλλιάρικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀσπροουλλιάρις.

1) Ὁ ὑπόλευκος ἐνθ' ἄν.: Χρῶμ' ἀσπροουλλιάρικο Κέρκ. Ἀσπροουλλιάρικο ὕφασμα Λεξ. Μ' Ἐγκυκλ. Ἀσπροουλλιάρικο μελάνι Λεξ. Πρω. Ἀσπροουλλιάρικοι λεκέδες Γ' Ξενοπ. ἐνθ' ἄν. Ἀσπροουλλιάρικη θωρή ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀσπρα-τος 1, ἀσπρειδερός, ἀσπρειδής, ἀσπρέλλικος, ἀσπροούδης, ἀσπροουδιάρις, ἀσπροούδικος, ἀσπροούλλης Α 1, ἀσπροούλλιαβος, ἀσπροούλλιακας, ἀσπροουλλιάρις 1, ἀσπροούλλικος, ἀσπροουλλός, ἀσπροούτσικος, ἀσπρωτός. 2) Ὁ λίαν λευκὸς ἢ ὁ πέρα τοῦ δέοντος λευκὸς Ἦπ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Μ' Ἐγκυκλ.: Ἀσπροουλλιάρικο παιδί. Συνών. ἀσπροουλλιάρις 2, ἀσπροούλλης Α 2.

Ἀσπροουλλιάρις ἐπίθ. Βιθυν. (Κατιρ.) Κέρκ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Μ' Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπροούλλης καὶ τῆς καταλ. -ιάρις.

1) Ὁ ὑπόλευκος ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπροουλλιάρικος 1. 2) Ὁ πέρα τοῦ δέοντος λευκὸς, ἐπὶ ἀνθρώπου Λεξ. Μ' Ἐγκυκλ.: Ἀσπροουλλιάρα γυναῖκα. Συνών. ἀσπροουλλιάρικος 2. 3) Θηλ. ἀσπροουλλιάρα οὖσ., χήν ὁ λευκάζων (chen albatrus) ἐνιαχ.

Ἀσπροούλλικος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. ἀσπροούλλ' κους Ἦπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἀσπροούλλικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀσπροούλλης.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. οὐλλός, περὶ ἧς ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 307.

Ἀσπροουλλίτσα ἢ, Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπροούλλης καὶ τῆς καταλ. -ίτσα.

Ὄνομα λευκῆς ἀγελάδος: Αἰνιγμ.

Ἐμπροσάει ἢ Μαυρουλλίτσα | κί ἀποπίσ' ἢ Ἀσπροουλλίτσα (ὁ καπνὸς ὁ προηγούμενος τοῦ πυρός).

Ἀσπροουλλός ἐπίθ. σύνηθ. Θηλ. ἀσπροουλλοῦ Κύپر.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. οὐλλός, περὶ ἧς ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 307.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. οὐλλός, περὶ ἧς ἰδ. Γ' Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 307.

Ἀσπροούτσικος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσπροούτσ' κους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. οὐτσικος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ὑπόλευκος σύνηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπροουλλιάρικος 1. 2) Ὁ ἀρχετὰ λευκὸς σύνηθ. 3) Θηλ. ἀσπροούτσ' κ' οὖσ., εἶδος σταφυλῆς μὲ λευκάς στρογγύλας ῥαγας Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπροούδα 1.

Ἀσπροούχι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

Τὸ φυτὸν πύρεθρον τὸ παρθένιον (pyrethrum parthenium) τοῦ γένους τοῦ παρθενίου (parthenium) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών. βάλσαμο, βασκαντῆρα. [**]

***Ἀσπρόφακος** ὁ, ἄσπρόφακο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Εἶδος σαύρας ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἄσπρόφακο ἐσέβη ὅσον 'ς τὴν ἀρματιδιά (ἢ σαύρα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ξερότοιχον) Μπόβ.

Ἀσπροφέρνω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθην. 22 (1910) 252.

Κλίνω πρὸς τὸ λευκὸν χρῶμα, λευκάζω: Τὸ ἄλογο δὲν εἶναι ὁλότελα ἄσπρο, μὰ ἀσπροφέρνει.

Ἀσπροφίτιλέτιν τό, Κύپر.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπροφίτιλος.

Ζῶν ἀσπροφίτιλον.

Ἀσπροφίτιλος ἐπίθ. Κύپر.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖσ. φιτίλι.

Ὁ ἄσπρος καὶ φίτιλος, ἦτοι ἐρυθρόστικτος, ἐπὶ αἰγῶν.

Ἀσπροφίτιλόψας ἐπίθ. Κύپر.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, καὶ τῶν οὖσ. φιτίλι καὶ ὄψι.

Ὁ λευκὸς καὶ φίτιλος τὴν ὄψιν, ἦτοι μὲ ἐρυθρὰ στίγματα εἰς τὸ πρόσωπον, ἐπὶ αἰγῶν.

Ἀσπροφλάμπουρο τό, ἁμάρι. ἀσπροχλάμπουρο Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὖσ. φλάμπουρο.

Λευκὴ σημαία: Ἀσμ.

Νὰ στήσης τ' ἀσπροχλάμπουρο 'ς τὴ μέση τῆς αὐλῆς σου νὰ τρών νὰ πίνουν φίλοι σου, νὰ σκούζουν οἱ ὀχτροί σου.

Ἀσπροφόρετος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροφορῶ.

Ὁ λευκὰ ἐνδεδυμένος: Ἀσμ.

Ἦλε μ', νέ ἀσπροφόρετε, γιὰ λάμπω γιὰ θὰ λάμπω.

Συνών. ἀσπροφόρος 1.

Ἀσπροφόρος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσπρόφορος Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροφορῶ.

1) Ἀσπροφόρετος, ὁ ἰδ., πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Περάσανε δὴν ἀσπροφόροι πολλαχ. Ἦ νύφε ἀσπροφόρα ἐν Χαλδ. Ἐνας ἀσπροφόρος λεβέντης Ἀμισ. || Ποίημ.

Καὶ ταίρι σου τρισάξιο τῆς ὁμορφίᾳς σου δῶρο,

τὸν καβαλλάρι σοῦ ἔδωκα, τὸ νικητὴ ἀσπροφόρο

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 102. β) Πληθ., Ἀλβανοὶ στρατιῶται (Ἐβδομ. 6, φύλλ. 5,6.) 2) Θηλ. οὖσ., φάντασμα λευκὰ ἐνδεδυμένον, νεράιδα πολλαχ.: Εἶδε 'ς τὸν ὕπνο του μὰ ἀσπροφόρα Κρήτ. Τοῦ πήρανε οἱ ἀσπροφόρες τὴ μιλιὰ του Πελοπν. (Μάν.) || Ποίημ.

Τῆς κάμαράς μου ξάφνου ἢ θύρα ἀνοίγει

καὶ μὰ ἀσπροφόρα μὲ φιλεῖ κρυφὰ

Γ' Στρατήγ. Τραγούδ. τοῦ σπιτ. 94.

Ἀσπροφοροῦσα ἢ, Κύپر.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπροφόρος καὶ τῆς καταλ. -οῦσα.

Προσωνυμία τῆς Θεοτόκου (ὡς λευχειμονούσης).

